

เทศน์อบรมฆราวาส ณ สนามกอล์ฟรถไฟ กทม.

เมื่อวันที่ ๒๖ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๔๒

รักษาดีต้องเสียสละ

นโม ตสฺส ภควโต อรหโต สมฺมาสมฺพุทฺธสฺส (๓ จบ)

สามัคคี สมัคคานํ ตโป สุโขติ

วันนี้เป็นวันอุดมมหามงคลอย่างยิ่งแก่พี่น้องชาวไทยเราทั้งชาติ ที่ได้ประกาศ ก้องเป็นเสียงเดียวกันว่าเป็นผู้รักชาติ พร้อมหน้าพร้อมตากันมาบริจาคเพื่ออุ้มชาติไทยของเรา โดยมี ศจ. ดร. สมเด็จพระเจ้าลูกเธอเจ้าฟ้าจุฬาภรณวลัยลักษณ์ อัครราชกุมารี ได้ทรงอุทิศทรัพย์เสด็จมาเป็นประธาน และเป็นเกียรติอย่างยิ่งแก่พี่น้องชาวไทยเราทั้งชาติ เพราะเวลานี้ชาติไทยของเรากำลังอยู่ในภาวะอันคับขัน ที่เรียกร้องหาความช่วยเหลือจากคนไทยเราทั่วประเทศ คนไทยเราที่จะปฏิบัติต่อชาติของตนนั้นจะปฏิบัติอย่างไร จึงจะเป็นไปเพื่อความราบรื่นดีงามและสมบูรณ์พูนผล เพื่อหนุ่ชาติไทยของเราให้เจริญรุ่งเรืองและแน่นหนามั่นคงขึ้นไปโดยลำดับ

หลักใหญ่ก็อยู่ที่ความรักชาติ ความรักชาตินี้เป็นของสำคัญมาก เป็นรากแก้วแห่งชาติไทยของเรา คนไม่รักชาติหาความหมายไม่ได้ ลูกของเราเกิดมาในอกของเราแต่ละคน ๆ เราชรักลูกของเราทั่วหน้ากัน ลูกมีก็คนย่อมรักพ่อรักแม่เหมือนกันหมด ไม่ว่าจะเป็่ลูกสัตว์ลูกบุคคล มีความรักพ่อรักแม่เป็นสำคัญ เป็นตายลูก ๆ ยอมเสียสละเพื่อพ่อแม่ได้โดยไม่เสียตายชีวิต ข้อนี้ฉันใดก็เหมือนกัน พี่น้องชาวไทยเราทั้งชาตินี้คือลูกแห่งชาติไทยของเรา เวลานี้ก็พอนับจำนวนได้ว่า ๖๒ ล้านคน นี่คื่ลูกแห่งชาติไทยของเราทั้งหลาย

เราต้องมีความรักชาติ คือพ่อแม่ของเราเรียกว่าชาติไทย เหมือนกันกับเด็กที่เกิดจากพ่อแม่มีก็คนก็ตาม มีความรักชาติเสมอเหมือนกันหมด แม้จะได้พลัดพรากจากไปสู่สถานที่ต่าง ๆ เพื่อการศึกษาเล่าเรียนและประกอบหน้าที่การงาน เขาย่อมมีความรักชาติคิดถึงชาติของตน คิดถึงพ่อแม่ของตนอยู่เสมอ นี้เราก็เหมือนกัน ต้องคิดถึงชาติไทยของเรา จึงสมกับว่าเราเป็นคนรักชาติ

การที่จะประกอบให้เหมาะสมกับความเป็นคนรักชาตินั้น ประกอบอย่างไรจึงจะเหมาะสมกับความรักชาติ จึงต้องได้อาศัยศาสนาเป็นแนวทางเดินในการปฏิบัติตนด้วยความรักชาติของเรา จึงต้องปฏิบัติตัวให้ดี การประกอบทุกสิ่งทุกอย่างต้องมีหลักศาสนาเป็นเครื่องดำเนิน อย่าได้ปล่อยตัวไปตามความอยากความทะเยอทะยาน ซึ่งส่วนมากเป็นความเสียหาย นี่เป็นทางหายนะแก่ตัวของเราตลอดส่วนรวมพร้อมทั้งประเทศชาติของเรา พวกั้ก็นำเอาอรรถเอารธรรมเข้ามามีขอบเขตบังคับการประพฤติ

เนื้อประพจน์ตัว หน้าที่การงาน การซื้อการขายทุกด้านทุกทาง ให้มีความรอบคอบชอบ ชิด โดยมีธรรมเป็นเครื่องดำเนิน มีความรู้จักประมาณ มีความรู้จักพอดีพอดีเป็น ประจำตัว

หลักใหญ่ที่กล่าวมาข้างต้นนี้คือความรักชาติ เป็นของสำคัญกับพี่น้องชาวไทย โดยทั่วหน้ากัน การรักชาติต้องเป็นความเสียสละ มีแต่ความรักเฉย ๆ ไม่เสียสละเพื่อ ชาติไทยของเรา ก็ไม่สมเหตุสมผลกับความรักชาติ นี้พี่น้องชาวไทยทั้งหลายต่างท่านไม่ว่า อยู่ทางไกลทางไกล เห็นชาติไทยของเราเป็นหัวใจของตนทุกท่านแล้ว ก็อุตส่าห์ พยายามมาทั้งไกลทั้งไกล มาบริจาคเป็นทองคำบ้าง เป็นดอลลาร์บ้าง เป็นเงินสดบ้าง นี้ เป็นหลักใหญ่แห่งการเสียสละเพื่อช่วยชาติของเรา นับว่าเป็นความถูกต้องดีงาม หลังจากนั้นเราก็พยายามชวนช่วยหามาเพื่ออุดหนุนชาติไทยของเรา ตามมากตามน้อย ตามกำลังความสามารถของตน และปฏิบัติตนให้อยู่ในขอบเขตแห่งศีลแห่งธรรม

เพราะพระพุทธศาสนานี้เป็นศาสนาที่เลิศเลออย่างยิ่งแล้ว ในสามแดนโลกธาตุนี้ ไม่มีศาสนาใดเสมอเหมือน การกล่าวทั้งนี้เราไม่ได้ถูกเหยียดหยามศาสนาใด ๆ ทั้ง ลิ่น แต่เรายกเอาความจริงที่เป็นที่ตายใจและรับรองว่าเป็นศาสนาที่แท้จริงขึ้นมาแสดง ว่า พระพุทธศาสนาเรานี้มีร่องรอยมาเป็นลำดับจนกระทั่งถึงองค์ศาสดาของเรา ร่อง รอยของศาสดาในเบื้องต้นนั้น ทรงปรารภพระโพธิญาณ คือปรารภความเป็นพระ พุทธเจ้า แล้วก็ทรงบำเพ็ญพระบารมีเรื่อยมา ด้วยการละชั่วทำดีเป็นลำดับ สนับสนุน การสร้างคุณดีเพื่อความเป็นพระพุทธรูปเจ้า หลังจากนั้นก็เพื่อสั่งสอนประชาชนสัตว์โลก ทั่ว ๆ ไป พระองค์ทรงบำเพ็ญมาเป็นลำดับลำดับ ด้วยความทุกข์ยากลำบากขนาดไหน ไม่ทรงท้อพระทัย จนถึงความได้เป็นศาสดาของเรา

วาระสุดท้ายที่จะเป็นศาสดา ก็ทรงได้มาอุบัติเป็นพระสิทธัตถราชกุมาร ครอง กรุงกบิลพัสดุ์ เป็นพระมหากษัตริย์อยู่ได้ ๑๓ ปี ทรงสละราชสมบัติออกทรงผนวช บำเพ็ญพระองค์อย่างเอาจริงเอาจัง หากเราจะเทียบแล้วก็เหมือนเทวดาที่ตกลงมาจาก สวรรค์ แล้วมาตกนรกทั้งเป็นนั่นแล ในขณะที่พระองค์ทรงบำเพ็ญเพื่อความเป็นพระ พุทธเจ้าอยู่เป็นเวลา ๖ ปีนั้น ถึงขั้นสลบไสล จากนั้นมาก็ได้ตรัสรู้ขึ้นเป็นศาสดาสอน โลก นี้ละร่องรอยของพระพุทธเจ้ามีเป็นหลักเป็นเกณฑ์มา ถ้าเป็นโคก็ตามรอยเข้าไป จนกระทั่งถึงตัวโค นี้รอยของพระพุทธเจ้าก็มาจากการทรงบำเพ็ญพระบารมีมาเป็น ลำดับลำดับ จนถึงจุดหมายปลายทางคือเป็นศาสดาขึ้นมาสอนโลก

การตรัสรู้ขึ้นมานั้นพระพุทธเจ้าก็ตรัสรู้ในท่ามกลางแห่งอริยสัจ ๔ อริยสัจ ๔ นี้ คือ ทุกข์ ๑ สมุทัย ๑ นิโรธ ๑ มรรค ๑ ทั้งสี่ประเภทนี้เป็นโรงงานใหญ่แห่งการผลิต พระโพธิสัตว์ขึ้นมาให้เป็นศาสดา ตรัสรู้ขึ้นมาในท่ามกลางแห่งอริยสัจ เป็นพระพุทธเจ้า

ขึ้นมาในท่ามกลางแห่งอริยสัจนี้ สันนิเสศโดยประการทั้งปวงในคืนวันเดือนหกเพ็ญ ที่เรียกว่าตรัสรู้ธรรมขึ้นเป็นศาสดาเอกของโลก ที่เรียกว่าตรัสรู้ธรรมสังหารกิเลสออกจากพระทัยโดยสิ้นเชิง เป็นผู้บริสุทธิ์หมดจดทุกด้าน ไม่มีกิเลสตัวใดครอบงำพระทัยของพระองค์แม้เม็ดหินเม็ดทรายเลย จึงได้เป็นศาสดาขึ้นมาอย่างเต็มองค์ นี้ละศาสดาของเราเป็นผู้สิ้นกิเลสเต็มองค์

การแนะนำสั่งสอนทุกแง่ทุกมุมในธรรมทั้งหลายแก่โลกทั้งปวงนั้น จึงทรงแนะนำสั่งสอนด้วยโลกวิทู รู้แจ้งแทงทะลุทั้งภายนอกภายในตลอดทั่วถึง ไม่มีสิ่งใดจะปิดบังลี้ลับพระญาณหยั่งทราบของพระองค์เลย การแนะนำสั่งสอนสัตว์โลกจึงสั่งสอนโดยถูกต้องแม่นยำ เริ่มตั้งแต่บาปมี มีจริง ๆ ร้อยเปอร์เซ็นต์ บุญมี มีจริง ๆ ร้อยเปอร์เซ็นต์ นรกมี นรกมีก็หลุมทรงแสงไว้อย่างละเอียดลออ ในตำราแสดงไว้ว่านรกนั้นมีถึง ๒๕ หลุม ตั้งแต่หลุมที่เป็นมหันตทุกข์หนักที่สุด จนถึงหลุมสุดท้าย นี้เรียกว่านรก ๒๕ หลุม สวรรค์ ๖ ชั้นตั้งแต่จาตุมฯ ขึ้นไปถึงชั้นที่หกคือ พรนิมมิตวสวัตตี นี้คือสวรรค์ ๖ ชั้นแล้วพรหมโลกอีก ๑๖ ชั้น จากนั้นก็เป็นนิพพาน

เหล่านี้ทรงรู้แจ้งแทงทะลุเห็นหมดทุกสิ่งทุกอย่าง จากนั้นก็พวกเปรตผีประเภทต่าง ๆ สัตว์ทั่วโลกดินแดนในไตรโลกธาตุนี้ เป็นที่เสวยกรรมดีกรรมชั่วของสัตว์ไม่มีว่างเลย พระองค์ทรงหยั่งทราบโดยตลอดทั่วถึง ตั้งแต่บาป บุญ นรก สวรรค์ พรหมโลก ถึงนิพพาน ตลอดสัตว์ทั้งหลาย ทรงรู้แจ้งด้วยพระญาณเรียกว่าโลกวิทู นี้ได้นำธรรมเหล่านี้ที่ถูกต้องดีงาม ถอดมาจากพระทัยมาสั่งสอนสัตว์โลก ด้วยความแน่อนไม่มีอันใดคลาดเคลื่อนไปได้เลย สมกับคำว่า สุวาสุขาโต ภควตา ธมฺโม พระธรรมอันพระผู้มีพระภาคตรัสไว้ดีแล้วหรือตรัสไว้ชอบแล้ว

คือชอบที่ว่าบาปมี มีจริง ๆ ไม่เป็นอื่น ไม่มีใครมาบล้างบาปให้สูญหายจากโลกสมมุตินี้ได้เลย เพราะสัตว์โลกทำบาปอยู่ตลอดเวลาไม่ว่าสัตว์ว่าบุคคล เคลื่อนไหวไปมามีการทำบาปทำบุญอยู่สับสนปนเป ท่านจึงเรียกว่าบาปมีบุญมี เพราะมีผู้สร้างบาปสร้างบุญตลอดมา ผลจึงต้องติดแนบกับการกระทำลบล้างไม่ได้ นี่ท่านเรียกว่าบาปมีบุญมี

แล้วสถานที่เกิดของบาปนั้นเกิดที่ไหน สถานที่เกิดของบุญนั้นเกิดที่ไหน ไม่มีใครทราบได้นอกจากศาสดาองค์เอก ทรงรู้แจ้งแทงทะลุพระทัยเต็มสัดเต็มส่วนแล้วว่า บาปเกิดขึ้นที่ใจ บุญเกิดขึ้นที่ใจ พอใจกระตือรือร้นขึ้นมาในทางบาป บาปเกิดขึ้นแล้วคิดมากน้อยเพียงไรบาปเกิดมากน้อยเพียงนั้น คิดทางบุญมากน้อยเพียงไร บุญเริ่มเกิดขึ้นที่ใจนั้นก่อนอื่นโดยลำดับลำดับ ขยายออกไปทางกายทางวาจาความประพฤติต่าง ๆ ก็เป็นบาปกระจายออกไปเรื่อย ๆ นี้เรียกว่าบุญมี มีที่ใจนี้ก่อนอื่น

แล้วสัตว์ทั้งหลายก็ทำบาปทำบุญสลับสนปนเปกันอยู่นี้ตลอดมาแต่กาลไหน ๆ นับไม่ได้ว่าก็กัปก็กัลป์ เมื่อเป็นเช่นนั้นบุญจึงต้องมี บาปจึงต้องมี เพราะสัตว์โลกทำทั้งบุญทั้งบาปตลอดมา ผลแห่งบุญแห่งบาปจึงทำสัตว์โลกให้ได้รับความทุกข์มากน้อยความสุขมากน้อย ตลอดถึงตกนรกหลุมต่าง ๆ เป็นลำดับลำดับขึ้นมา ตามอำนาจแห่งกรรมหนักเบาเล็กน้อยตลอดมา จนกระทั่งถึงสวรรค์ พรหมโลก นิพพาน เกี่ยวกับการสร้างบุญสร้างกุศล ผลบุญผลกุศลก็ติดแนบไปกับใจนี้ตลอดไป ให้สัตว์ทั้งหลายได้ไปเกิดสถานที่ดีและที่ชั่ว มีแห่งหนักเบาต่างกันตามอำนาจแห่งบุญแห่งกรรมของตนที่สร้างมามากน้อย นี่คือคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้าที่เป็นศาสดาองค์เอก

พี่น้องชาวพุทธเราได้อธิพระพุทธศาสนามานาน ได้มีความรู้สึกอย่างไรบ้าง ขอให้แนะนำธรรมเหล่านี้ไปคิดไปอ่านไตร่ตรอง เพื่อความแน่นหนึ่กความรู้สึกสำนึกตัวของเราในบาปในบุญ ซึ่งเราสร้างอยู่ด้วยกันทุกคน ว่าสิ่งเหล่านี้จะไม่ไปไหน ไม่มีใครลบล้างได้ ถ้าหากว่าบาปก็ดีบุญก็ดีมีธรรมชาติใดลบล้างได้แล้ว บาปบุญจะไม่มีอยู่ในสัตว์โลก คำว่าสุขว่าทุกข์ก็จะถูกลบล้างไปตาม ๆ กันกับคำว่าบาปบุญไม่มี แต่นี้สัตว์โลกก็เสวยบุญเสวยบาปตลอดมาจนกระทั่งปัจจุบัน และยังเป็นไปข้างหน้าอีกนับไม่ได้เลย

เงื่อนไขเงื่อนไขของสัตว์ทั้งหลายที่เกิดตาย ๆ สูง ๆ ต่ำ ๆ ลุ่ม ๆ ดอน ๆ ตลอดมานี้ ไม่มีทั้งเงื่อนไขไม่มีทั้งเงื่อนไขตายกันอยู่ และเสวยความสุขความทุกข์ต่าง ๆ อยู่ตลอดมา นี่พี่น้องทั้งหลายที่เป็นชาวพุทธเรา ขอให้แนะนำพระพุทธศาสนาเข้ามากำกับจิตใจ เพื่อบังคับตัวเองไม่ให้เสียตัวไปตามสิ่งหลอกลวงที่เรียกว่ากิเลส นั้นคือมารของธรรม

คำว่ากิเลสนั้นได้แก่ความโลภ ความโกรธ ราคะตัณหา ซึ่งเป็นหลักใหญ่แห่งกิเลสทั้งหลาย อยู่ภายในจิตใจทั้งของสัตว์และบุคคลทั่ว ๆ ไป สำหรับเราเป็นมนุษย์และเป็นชาวพุทธ รู้ดีรู้ชั่ว รู้บาปบุญ รู้กิเลสรู้ธรรม เราจึงควรอย่างยิ่งที่จะนำธรรมเหล่านี้มาประกอบปฏิบัติกับตัวของเรา และพยายามสร้างตัวให้เป็นคนดี การสร้างคนเราให้เป็นคนดีนี้ มีน้ำหนักและมีผลดียิ่งกว่าสร้างวัตถุสิ่งอื่นเป็นไหน ๆ

การสร้างวัตถุอื่น ๆ เช่น สร้างบ้านสร้างเรือนถนนหนทาง สร้างจิปาละไม้ค่อมมีประโยชน์ยิ่งกว่าการสร้างตัว แล้วค่อยไปสร้างสิ่งเหล่านั้นด้วยความมีเหตุผล สิ่งเหล่านั้นก็จะเกิดผลเกิดประโยชน์แก่เรา มีบ้านขึ้นมาหลังหนึ่งเราก็สร้างด้วยเหตุด้วยผล คือความพอเหมาะพอดีกับการอยู่การกินการใช้การสอยทุกอย่าง เรามีเหตุผลเป็นเครื่องกำกับอยู่เสมอก็ไม่เลยขอบเขต เมื่อไม่เลยขอบเขตเพราะเราเป็นคนดี สร้างตัวให้ดีแล้วสร้างสิ่งภายนอกย่อมเป็นของดีไปตาม ๆ กัน

ถ้าเราไม่มีหลักมีเกณฑ์เลยภายในตัวของเรา เป็นคนเลอะเทอะเปราะเปื้อน ทำอะไรย่อมเลอะเทอะไปหมด แม้จะมีเงินทองข้าวของกองเท่าภูเขา มีตึกรามบ้านช่องก็ห้องก็หับ มีอะไรมากมายขนาดไหนก็ตาม สิ่งเหล่านั้นก็ไม่มี ความหมาย สุดท้ายความทุกข์ก็มาอยู่กับตัวของเรานี้แล เพราะความไม่รู้จักประมาณ สร้างด้วยความฟุ้งเพื่อเห่อเหิม สร้างด้วยความอยาก ร้าอยาก รวยอยาก สวยอยากงาม อยากมีชื่อเสียง อยากให้เขานับถือลือหน้า เลยเป็นเรื่อของกิเลสโลกไม่หยุดไม่ถอย ความโลภเลยกลายมาเป็นไฟเผาตัวเองได้

เพราะคนมีความโลภมากอาจจะเถลไถลออกนอกกลุ่มนอกรทาง เพราะความประพฤติที่เกิดจากความโลภมากก็ได้ไม่สงสัย เพราะฉะนั้นคนเราจึงหลวมตัวจนถึงกับสร้างความชั่วช้าลามกได้ เพราะความไม่สำนึกตัว ไม่สำนึกธรรมภายในใจ ไม่สร้างตัวด้วยธรรมให้เป็นหลักใจเสียก่อน แล้วก็ทำตัวให้เสียไปเรื่อย ๆ

เพราะฉะนั้นเราเป็นชาวพุทธ จึงขอให้คำนึงถึงอรรถถึงธรรมเสมอ เมื่อสักครู่นี้เราก็ก่อนที่จะรับศีลว่า พุทธฺิ สรณฺิ คจฺจนามิ ธมฺมํ สงฺฆํ สรณฺิ คจฺจนามิ เราขอถือพระพุทเจ้า ยึดพระพุทเจ้าเป็นสรณะที่พึ่งเป็นพึ่งตาย นี่หมายถึงยึดพระพุทเจ้าเป็นที่พึ่งเป็นพึ่งตาย ทั้งการฝากชีวิตกับท่าน ทั้งความประพฤติหน้าที่การงานของเรา ต้องให้อยู่ในขอบเขตแห่งโอวาทคำสั่งสอนของพระพุทเจ้า เป็นผู้มิชอบเขต เราจะเป็นคนดีเป็นลำดับลำดับ

เพราะการสร้างคนให้ดีนี้สร้างยากมากกว่าสร้างสิ่งอื่นใด เราสร้างวัตถุต่าง ๆ สร้างขนาดไหนก็ได้ ๆ แต่สร้างคนให้ดีนี้สร้างได้ยาก จึงไม่มีใครสนใจอยากจะทำคนให้ดี คำว่าสร้างคนให้ดีคืออะไร คือนำธรรมเข้าไปสร้างตัวของเรา การกระทำทุกอย่างย่อมมีทั้งผิดทั้งถูกให้นำธรรมเข้าไปพิจารณาก่อน เมื่อผิดแล้วต้องเป็นพิษต้องเป็นบาปเป็นกรรม เป็นความทุกข์แก่เจ้าตัวผู้ทำด้วยความผิดพลาดนั้น เมื่อถูกยอมเป็นผลดีแก่ตัวเองจากหน้าที่การงานนั้นทุกอย่าง เราก็เป็นผลดีแก่เรา นี้เรียกว่าทำผิดทำถูกขึ้นอยู่กับธรรมเป็นผู้พิจารณาใคร่ครวญก่อน

เราจึงควรประพฤติตัวของเราให้ดีเสมอ อย่างน้อยตื่นขึ้นมาก็ให้ระลึกถึงพระพุทเจ้า ตรวจตราพาชีเจ้าของด้วยดีว่า ขณะนี้เรายังไม่ได้ทำความชั่วช้าลามกอะไร พึ่งตื่นหลับตื่นนอนขึ้นมา ตลอดความดีเราก้ยังไม่ได้ทำ ตั้งแต่บัดนี้ต่อไปเราจะปฏิบัติตัวของเราให้ดี เดินตามขอบเขตของธรรม เราจะไม่ทำความชั่วช้าลามกทั้งทางใจทางกายทางวาจา ประคองตนไปด้วยความดีงาม แล้วประพฤติตัวในหน้าที่การงานที่ชอบธรรมตามคำสั่งสอนของท่านที่ทรงสั่งสอนไว้แล้วว่า สัมมาอาชีวะ สัมมากรรมันตะ คือ ทำการ

งานชอบด้วยศีลด้วยธรรม เลี้ยงชีพชอบด้วยศีลด้วยธรรม ดำเนินตนไปด้วยวิธีการอย่างนี้ เรียกว่า เป็นผู้ดำเนินหรือก้าวเดินด้วยความถูกต้อง

แล้วไปที่ไหนอย่าลืมคำว่า พุทโธ คำว่า พุทโธ นี้เป็นธรรมที่เตือนจิตใจของเราให้รู้ตัวเสมอ ไม่หลวมตัวไปทำบาปกรรมหาบแต่่นรกอเวจีเข้ามาสู่ใจอย่างเดียว คนที่มีพุทโธ ระลึกอยู่ภายในใจเสมอย่อมเป็นคนมีสติ คนมีสติย่อมรักษาตัวได้ คิดอ่านไตร่ตรองในเหตุผลดีชั่วประการต่าง ๆ ได้ แล้วดำเนินงานให้เป็นไปตามงานที่ชอบนั้น เรียกว่าผู้มีธรรมในใจ เราเป็นชาวพุทธขอให้เชื่อเรื่องบาปเรื่องบุญเป็นของสำคัญ สมชื่อสมนามว่าเราเป็นชาวพุทธ เพราะพระพุทธรเจ้าตรัสไว้โดยชอบแล้วทั้งบาปทั้งบุญ ทั้งนรก สวรรค์ พรหมโลก นิพพาน

เราเป็นชาวพุทธขอให้ฝากจิตฝากใจฝากเนื้อฝากตัว ฝากเป็นฝากตายกับพระพุทธรเจ้า อย่าได้ทำสิ่งที่พระองค์ทรงกำหนดิตีเดียจะเป็นความเสียหายแก่เรา เมื่อฝ่าฝืนลงไปแล้วมากน้อย จะเป็นความเสียหายแก่เรามากน้อยเป็นลำดับ ดังที่ท่านแสดงไว้วานรรมก็มีหลุมอย่างนี้ ก็เพราะท่านทรงเห็นโทษแห่งสัตว์ทั้งหลายที่ไปตกนรกหมกไหม้อยู่ในหลุมต่าง ๆ นั้น ตั้งแต่่นรกหลุมมหันตทุกชั้นขึ้นมา นรกมหันตทุกชั้นนั้นคือเป็นผู้สร้างกรรมอันหนัก ๕ ประการเป็นเครื่องยืนยันว่า ฆ่าบิดา ๑ ฆ่ามารดา ๑ ฆ่าพระอรหันต์ ๑ ทำลายพระพุทธรเจ้าแม่ไม่ตายก็ตาม ๑ ยุยงพระสงฆ์ที่ท่านประพฤติปฏิบัติโดยชอบ มีความพร้อมเพรียงสามัคคีกัน ให้แตกร้างจากกัน ๑

กรรม ๕ ประการนี้ท่านเรียกว่า อนันตริยกรรม เป็นกรรมที่หนักมากที่สุดไนบรรดากรรมทั้งหลายที่สัตว์ทำลงไป เหมือนกับท่านกำชับย้ำเข้าอีกทีหนึ่งว่า ถ้ายังมีสติตั้งพอยับยั้งได้อยู่แล้ว อย่าได้ทำกรรม ๕ ประการนี้ จะเป็นประเภทใดประเภทหนึ่งก็ตามเป็นอันขาด เพราะกรรมนี้เมื่อเวลาทำลงไปแล้วจะต้องตกนรกหลุมมหันตทุกชั้นเรียกว่า หลุมที่หนึ่ง ตกแล้วไม่ทราบวาก็กับก็กลับถึงจะได้พ้นขึ้นมา เลื่อนขึ้นมาจากนรกหลุมมหันตทุกชั้นนั้น คำว่า อนันตริยกรรม นั้นแปลว่า กรรมที่เป็นมหันตทุกชั้นหาระหว่างไม่ได้เลย แม้ชั่วฟ้าแลบก็ไม่มีความทุกข์ไนนรกนั้นจะคลี่คลายออก ไม่มีเลย ท่านจึงเรียกว่า อนันตริยกรรม หาระหว่างหาเวลาที่จะระบายทุกข์หรือเบาบางทุกข์ได้แม้ชนิดหนึ่งไม่มีเลย นี้เรียกว่ากรรมประเภทที่หนึ่ง นี้ก็คือองค์ศาสดาสอนไว้

พระพุทธรเจ้าไม่เคยโกหกสัตว์โลก สั่งสอนสัตว์โลกด้วยพระเมตตาล้วน ๆ อันใดที่ผิดถูกดีชั่วมากน้อยเพียงไร ทรงนำมาชี้แจงแสดงบอกพวกเราทั้งหลายด้วยพระเมตตาสุดส่วนทั้งนั้น เราทั้งหลายซึ่งเป็นชาวพุทธ อย่าได้ตั้งอด้านหาญทำในสิ่งที่ชั่วช้าลามกทั้งหลายดังที่กล่าวนี้ แล้วคำว่านรกหลุมหนึ่งนั้นเมื่อพ้นจากหลุมนี้แล้ว ไม่ใช่จะได้ผุดขึ้นมาเป็นมนุษย์ เป็นเทวดาอินทร์พรหมทีเดียว ยังต้องเลื่อนขึ้นมาตามอำนาจ

แห่งกรรมที่คลี่คลายออก ๆ แล้วเลื่อนขึ้นมาจากรกหลุมที่หนึ่ง เข้ามาเป็นหลุมที่สอง ที่สาม เลื่อนขึ้นมาตามอำนาจแห่งกรรมที่เบาบางลงไป จนกระทั่งถึงรกหลุมสุดท้าย

นอกจากนั้นยังมาเป็นเปรตเป็นผีอีกจำนวนมากมาย ตามธรรมท่านแสดงไว้ว่า เปรตมีถึง ๑๓ จำพวก เหล่านี้มีตั้งแต่พวกทำบาปทำกรรมกล้าหาญชาญชัย อย่างหนึ่ง อาจทำทนายพระพุทธเจ้าก็ได้ว่า บาปไม่มี บุญไม่มี นรกสวรรค์ไม่มี ผู้ที่เก่ง ๆ อย่างนี้แล คือผู้ไปรับเหมาของทุกขตั้งแต่มหันตทุกข์ขึ้นมาจนรกหลุมสุดท้าย เกิดขึ้นจากอำนาจแห่งการทำความกรรมและความกล้าหาญชาญชัย

หนักที่สุดก็คือความไม่เชื่อคำสอนของพระพุทธเจ้าว่า บาปมีบุญมีนรกมีสวรรค์ มีนั้นแล ทั้ง ๆ ที่ทรงนำสิ่งเหล่านั้นมาแสดงจากความรู้แจ้งเห็นจริงทุกสัตุทุกส่วนใน พระทัยของพระพุทธเจ้ามาบอก สิ่งที่เป็นโทษก็บอกอย่างชัดเจนว่าอย่าทำ อันนั้นมีโทษหนักขนาดนั้น ๆ อย่าทำ ๆ ด้วยความชอบธรรม ด้วยพระญาณหยั่งทราบเห็นแจ้งชัดเจนแล้วจึงมาสั่งสอนสัตว์โลก ไม่ใช่มาสั่งสอนแบบลูป ๆ คล่า ๆ กำด่ากำขาวทั้ง ๆ ที่มีกิเลสเต็มหัวใจ พระพุทธเจ้าไม่มีกิเลส สว่างกระจ่างแจ้งไปหมดไม่มีอะไรปิดบังลี้ลับได้ จึงเห็นทุกสิ่งทุกอย่าง ในแดนสมมุตินี้ไม่มีอันใดจะปิดบังลี้ลับพระญาณหยั่งทราบของพระพุทธเจ้าได้เลย

เพราะฉะนั้นเราเป็นชาวพุทธขอให้มีความหนักแน่นเชื่ออรรถเชื่อธรรม ถ้าเรายังรักนวลสงวนตัว มีความรับผิดชอบในตัวทั้งความสุขความทุกข์อยู่แล้ว ให้เชื่อทางเดินที่พระพุทธเจ้าทรงสั่งสอนไว้ ดังที่กล่าวมานี้คือทางเดิน ทางเดินที่ดีได้แก่การบำเพ็ญ คือ การให้ทาน การให้ทานให้ทานประเภทใดก็ตาม ให้มากให้น้อย ให้ในที่แจ้งที่ลับเท่าไรก็ตาม ให้มานานเท่าไรก็ตาม การให้ทานนี้ก็บุญเป็นกุศลฝังเข้าสู่หัวใจของเรานั้นเอง ไม่ได้มีขาดตกบกพร่องไปไหน ไม่เลือกกาลสถานที่เวล่ำเวลว่า การให้ทานนานแล้วจะสูญหายร่วงโรยไปเสียอย่างนี้ไม่มี

ทานทั้งหลายที่เราให้ประเภทต่าง ๆ เช่น ให้ทานด้วยความเคารพเลื่อมใส ให้ทานด้วยความเมตตาสงสาร ให้ทานประเภทใดก็ตามสงเคราะห์ ตลอดถึงวิทยาทาน อย่างว่าแต่วัตถุทานเลย เหล่านี้เป็นบุญเป็นกุศลผลประโยชน์แก่เราทั้งนั้น แล้วก็รวมเข้ามาสู่ที่ใจ ใจเป็นท่านบอันใหญ่หลวงสำหรับเก็บทั้งบุญและบาป ผู้สร้างคุณงามความดีตามพระพุทธเจ้าด้วยการให้ทาน บุญกุศลจะไหลรวมเข้าสู่ที่ใจของเรา รักษาศีลก็เป็นบุญเป็นกุศลประเภทหนึ่ง ๆ การเจริญเมตตาภาวนา สวดมนต์ ไหว้พระ เจริญพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ ภาวนาทำจิตใจให้สงบเยือกเย็น นี้ก็เป็นบุญกุศลแต่ละอย่าง ๆ รวมเข้าสู่ใจนี้ทั้งนั้น

ใจจึงเป็นที่เก็บรวมแห่งความดีทั้งหลาย ในขณะที่เดียวกันผู้สร้างความชั่วก็เหมือนกันเช่นนั้น ไม่มีคำว่าที่แฉ่งที่ลับ สร้างเมื่อไรเป็นบาปเมื่อนั้น ๆ ถ้าสร้างมากบาปมีอำนาจมากก็ขับไล่เราลงสู่นรกได้ ทั้ง ๆ ที่ผู้ที่ต่อต้านว่านรกไม่มีนั้นแล ผู้ต่อต้านนั้นแหละจะโดนหนักที่สุดกว่าผู้ที่ยังมีขยะแขยงเชื่อบ้างไม่เชื่อบ้าง สะเทินน้ำสะเทินบก ตกนรกก็ไม่เต็มเหนี่ยว ขึ้นสวรรค์ก็ไม่เต็มที เวลาจะขึ้นสวรรค์ก็ห่วงนรก คืออยากทำบาปเสีย ครั้นว่าจะทำบาปจริง ๆ ก็กลัวบาป ก็ไม่กล้าทำเสีย ขยับขึ้นมาจะไปสวรรค์ก็ไม่ไปจะไปนรกก็ไม่ไป ลุ่ม ๆ ดอน ๆ ผู้นี้เรียกว่า สะเทินน้ำสะเทินบก ไม่หนักมากนัก เหมือนผู้ที่ไม่เชื่อเสียเลย ผู้ที่ไม่เชื่อนี้เป็นผู้ที่รับเหมากรอกทุกข์ถึงขั้นมหันตทุกข์ได้โดยไม่ต้องสงสัย

ผู้ที่เชื่ออรรถธรรมก็เหมือนกัน เชื่ออรรถธรรมมีหลายประเภท เชื่อเพียงสะเทินน้ำสะเทินบก การทำบุญให้ทาน การทำความดีความดี จึงทำไม่เต็มเม็ดเต็มหน่วย ทั้งจะทำทั้งจะไม่ทำ เวลาจะทำความตระหนี่ถี่เหนียวมันก็มากัดมาขวางมาปิดมาบังไว้เสียจะให้ทานเงินแต่ละบาทแต่ละสตางค์นี้ต้องแย่งกันกับความตระหนี่ถี่เหนียว ดีไม่ดีเงินหนึ่งบาทกำไว้ในเงื้อมมือนี้ ไม่ยอมเปิดไม่ยอมแบฝ่ามือได้เลย เพราะความตระหนี่ถี่เหนียวมันบีบมันบังคับเอาไว้ไม่ให้ทาน นี่คือฝ่ายมาร สุดท้ายเงินในกำมือนั้น สมัยปัจจุบันนี้เป็นเงินกระดาษเลยเปื่อยไปหมด ถูกเหวี่ยงในกำมือของเราเลยไม่ได้ ทางกิเลสก็ไม่ได้ทางธรรมก็ไม่ได้ นี้เรียกว่า สะเทินน้ำสะเทินบก

เวลากิเลสมีอำนาจมันก็ยึดไว้หมด เงินที่จะนำไปบริจาคบาทหนึ่งสองบาทนี้ ประหนึ่งว่ามีคุณค่าเท่าภูเขาทั้งลูก เวลาจะเอาไปให้ทานมันขัดมันแย้งมันกีดมันขวางเหมือนหนึ่งว่าเงินที่เอาไปให้ทานเพียงบาทสองบาทเท่านั้น เท่ากับทองคำเท่าภูเขาอีกเช่นกัน มันหึงมันหวงมันไม่ยอมให้เสียสละ เราผู้ทำบุญให้ทานที่เชื่อบ้างไม่เชื่อบ้างก็ขัดก็แย้งกันอยู่อย่างนั้นตลอดเวลา แล้วผลสุดท้ายจะทำบุญก็ไม่เต็มเม็ดเต็มหน่วย จะทำบาปก็ไม่เต็มเม็ดเต็มหน่วย จึงเกิดแบบสะเทินน้ำสะเทินบก ไม่ค่อยได้เป็นความสุข ความเจริญเต็มเม็ดเต็มหน่วย

ที่นี้ผู้ที่มีความเชื่อถืออรรถธรรม และเบื้องต้นนั้นอุตสาหะพยายามฝืนความไม่เชื่อว่าทำบุญได้บุญลงไปเสียสละการให้ทาน เสียสละอยู่เรื่อย ๆ ไม่หยุดไม่ถอย ความตระหนี่ถี่เหนียวก็ค่อยอ่อนกำลังลงไป ๆ การให้ทานมีน้ำหนักมากขึ้น ๆ แล้วเชื่อต่อการให้ทานของตนว่า ทำลงไปมากน้อยเพียงไรยังทำจิตใจให้มีความยิ้มแย้มแจ่มใสเบิกบาน ผิดกับความตระหนี่ถี่เหนียวไม่ยอมเสียสละแก่ผู้ใดและแก่การทำบุญให้ทานเป็นไหน ๆ

คนที่มีความตระหนี่ถี่เหนียวมากเราอย่าเข้าใจว่า คนนั้นจะครองความสุขความเจริญเหนือโลกเขา คนนั้นแลคือคนได้รับกองทุกข์เต็มอยู่ในหัวใจ สมบัติเงินทองข้าวของมีมากน้อยเพียงไรก็ตาม นั้นเป็นเพียงเครื่องล่อของกิเลสให้ยึดให้เหนียวแน่นเข้าไปโดยลำดับ กว้านหามาเท่าไรก็ไม่พอ ๆ เวลาตายแล้วทรัพย์สมบัติทั้งหลายเหล่านั้นก็เป็นวัตถุต่าง ๆ อยู่อย่างนั้นแล เจ้าของก็ไปจมลงในนรกทั้ง ๆ ที่สมบัติมีมากก็ช่วยอะไรไม่ได้ เพราะสมบัติที่มีความตระหนี่เป็นเจ้าของนั้น ไม่เคยอำนวยความสะดวกให้แก่ผู้ใด สมบัติที่เกิดขึ้นจากการให้ทานต่างหาก คนทุกข์คนจนทำบุญให้ทานน้ำใจเป็นบุญเป็นกุศล ผู้นี้ไปสวรรค์ได้ไม่สงสัย ไม่สำคัญกับคนไหนมังมีศรีสุขคนนั้นจะไปสวรรค์นิพพาน อันนั้นเป็นกิเลสหลอกคนให้มีความสังสมตระหนี่ถี่เหนียวกวาดกว้านหามาไม่มีคำว่าพอ ได้เท่าไรไม่พอ ๆ นี้เป็นเรื่องของกิเลสจะหลอกคนให้จมลงในนรกต่างหาก ขอให้พี่น้องชาวพุทธเราจงจำไว้ให้ถึงใจ

พระพุทธเจ้าทรงสอนโลกอย่างทรงถึงพระทัย เมตตาเต็มสัดเต็มส่วน เราพึงธรรมเป็นพุทธบริษัทลูกพระพุทธเจ้าขอให้ฟังอย่างถึงใจแล้วไปปฏิบัติตัวเอง อย่าให้กิเลสแย่งเอาไปกินเสียหมดทั้ง ๆ ที่มีชีวิตอยู่ แล้วตื่นลมตื่นแล้งในสมบัติของตน เพลินกับความตระหนี่ถี่เหนียว กวาดต้อนมา เพราะคนตระหนี่ย่อมเห็นแก่ตัว ความตระหนี่มากเท่าไรยิ่งเห็นแก่ตัวมาก ไปคบค้าสมาคมกับใครไม่ค่อยได้ ไม่มีใครคบค้าสมาคม เพราะคนตระหนี่ถี่เหนียวนอกจากความตระหนี่แล้วยังเห็นแก่ตัวมาก นอกจากความเห็นแก่ตัวมากแล้วยังหาช่องทางทางจะคดจะโกงจะริดจะไถกัดตบกัดปอดมนุษย์ทั่วไป ใครจึงไม่อยากคบค้าสมาคมกับคนตระหนี่ถี่เหนียว ถูว่านี่คือไฟในสายตาของธรรม

ธรรมกับความตระหนี่ถี่เหนียวนี้เข้ากันไม่ได้ ท่านจึงสอนให้เสียสละ ต่างคนต่างเสียสละ แล้วเมื่อเวลาเราบำเพ็ญไปนาน ๆ เข้า การให้ทานกลายเป็นสมบัติที่พึงใจของเรา ทั้ง ๆ ที่เราจนแต่มองดูหัวใจที่เต็มไปด้วยการเสียสละทำบุญให้ทานในที่ทั่ว ๆ ไป ยิ่งมีความปีติยินดีเอิบอ้อมในจิตใจของตน แม้จะตายในเวลานั้นก็พอใจตาย เพราะตายไปแล้วยังงี้ก็ต้องไปเสวยความสุขบนสวรรค์ชั้นนั้น ๆ ตามอำนาจแห่งบุญของตนจนได้ไม่สงสัย นี้ผู้ที่มีการทำบุญให้ทานมาก ๆ ต้องมีความเอิบอ้อมภายในจิตใจ ชุ่มเย็นตลอดเวลา ผิดกับคนตระหนี่ถี่เหนียว แม้จะมีเงินมากขนาดไหน มีความเหี้ยมแห้งเป็นทุกข์ทรมานอยู่มากทีเดียว จึงอย่าได้เชื่อกิเลสว่าใครมีเงินมาก ใครคดโกงริดไถมาก คนนั้นจะเป็นความสุข นั้นเป็นแง่ของกิเลสหลอกคนให้จมลงในนรกต่างหาก เราเป็นชาวพุทธอย่าเชื่อ ให้เชื่อธรรมพระพุทธเจ้า

พระพุทธเจ้าไม่เคยสอนโลกใดให้ตกนรกอเวจี ทำตามคำสอนพระพุทธเจ้าแล้วพากันตกนรกอเวจีอย่างนี้ไม่เคยมี มีแต่ทำตามอำนาจของกิเลสซึ่งเป็นภัยของธรรมนั้น

แหละพาให้คนจมลงในนรก เวลานี้ในนรกอัดแน่นตลอดเวลา เรายังจะกล้าไปปลบล้างอยู่ เหวอว่านรกไม่มี พระพุทธเจ้าไม่สามารถที่จะปลบล้างได้ จึงบอกว่ารกมี ๆ เพราะปลบล้างไม่ได้ แต่เราจะมีอำนาจวาสนาเกินพระพุทธเจ้ามาจากไหนจะไปปลบล้างพระพุทธเจ้า แล้วสร้างความชั่วช้าลามกด้วยความหน้าด้านสันดานหยาบ ตายแล้วจะเป็นผู้รับเหมาอันใหญ่หลวงในนรกอเวจีไม่ต้องสงสัย

เพราะฉะนั้นเราเป็นลูกชาวพุทธขอให้รู้เนื้อรู้ตัว พระพุทธเจ้าทรงสอนโลกด้วยความเมตตาแล้ว ๆ แต่กิเลสไม่เคยเสื่อมสอนใครให้มีความเมตตา ให้มีแต่ความเห็นแก่ตัว ๆ ตระหนี่ถี่เหนียว เห็นแก่ได้ คดโกงรีดไถทุกแง่ทุกมุม นี่คือเรื่องของกิเลสสร้างความไม่เป็นพินเป็นไฟแก่ตนเอง แล้วยังสร้างความไม่เป็นพินเป็นไฟแก่ส่วนรวม เช่นประเทศไทยของเรา ถ้ามีคนประเภทนี้มาก ๆ เมืองไทยของเราจะจมได้โดยไม่ต้องสงสัย ตกนรกทั้งเป็น ตัวของผู้ทำนั้นก็ยิ่งจะตกนรกหมกไหม้ที่หนักมากที่สุด

เมืองไทยเราถึงจะจมก็ตาม คนดีมีอยู่ ถึงจะจมก็ไปสวรรค์ได้โดยไม่ต้องสงสัย ผิดกับคนที่ประกาศตนภายในจิตใจด้วยความเย่อหยิ่งว่าเป็นคนมั่งมีศรีสุข เป็นคนเฉลียวฉลาด คดโกงรีดไถในแง่ต่าง ๆ ไม่มีใครเกิน คนดีมีธรรมในใจผิดกับพวกนี้เป็นไหน ๆ เราเชื่อแล้วตามหลักคำสอนว่าผู้ทำบาปจะลงนรกโดยไม่ต้องสงสัย เราเป็นลูกชาวพุทธขอให้ฟังให้ถึงใจทุกท่านทุกคน การปรับเนื้อปรับตัวของเราให้เป็นคนดีมีศีลมีธรรม ความรักชาติของเราเป็นที่หนึ่ง ความเสียสละเพื่อชาติของเราตามกันมา และความรักกัน ความเห็นแก่ใจกัน มีความเสียสละต่อกัน เฉลี่ยเผื่อแผ่ต่อกัน นี่เป็นลูกของชาวพุทธ

เมืองไทยเราเป็นเมืองพุทธ ต้องมีจิตใจอันกว้างขวางต่อกัน ไปที่ไหนฟังเป็นฟังตายกันได้ไม่เป็นภัยต่อกัน นี่คือลูกแห่งชาวพุทธ ขอให้พี่น้องชาวพุทธทั้งหลายได้ปฏิบัติตัวอย่างนี้ทั่วหน้ากัน เมืองไทยของเราจะเป็นเมืองร่มเย็นเป็นสุข ไปที่ไหนไม่อดตาย เพราะคนไทยของเรามีน้ำใจต่อกัน คนมีน้ำใจสนิทกันได้ง่ายมาก ไปที่ไหนไม่ได้ถือสีถือสา มีความเมตตาสงสาร เฉลี่ยเผื่อแผ่ซึ่งกันและกัน นี้เรียกว่ามีน้ำใจ ชาวพุทธเราเท่านั้นที่มีน้ำใจต่อกัน จากนั้นไปแล้วก็เป็นชาวผี เห็นแก่ตัว คดโกงรีดไถประเภทต่าง ๆ อย่างนั้นอย่านำมาเป็นประมาณของชาวพุทธเรา ให้พากันพยายามสร้างเนื้อสร้างตัวให้ดิบให้ดี

การอยู่ก็ให้อยู่พอดิบพอดีดังที่กล่าวนี้ การกินก็เหมือนกัน อย่ากินแบบฟุ้งเพื่อเห่อเหิมแบบลืมนเนื้อลืมนตัว อะไรไม่พอ ๆ กว้านเข้ามา สุดท้ายก็เลยเพื่อ ๆ ไปหมด การกินไม่รู้จักประมาณก็คือการจับจ่ายไม่รู้จักประมาณ กวนเจ้าของตัวเอง สร้างกองทุกข์ให้เจ้าของ

การใช้สอยก็เหมือนกัน ให้ใช้สอยแต่พอเหมาะพอดี ในครอบครัวเหี้ยเรือนของเรามีคนจำนวนมากขนาดไหน การอยู่การกินให้พอเหมาะพอดีกับครอบครัวของเรา การใช้สอยก็อย่าให้ฟุ้งเพื่อเห่อเหิม เครื่องใช้ไม้สอยอย่าให้ฟุ้งเพื่อเห่อเหิมเกินเนื้อเกินตัว ให้ประหยัดมัธยัสถ์ เมื่อการสร้างตัวดีแล้วทุกสิ่งทุกอย่างย่อมมีหลักมีเกณฑ์มีประมาณไปตาม ๆ กัน

การคบค้าสมาคมกับเพื่อนฝูงก็ให้พิจารณาด้วยดี อย่าเห็นแก่ได้แก่คบ คนชั่วนั้นละทำลายคนดีเป็นจำนวนมาก เราต้องได้เลือกเฟ้นพิจารณา ไม่ควรคบอย่าคบ คนชั่วคนหลอกลวงต้มตุ๋นนี้ทำคนให้ล่มจมมามากต่อมากแล้ว ขอให้พี่น้องทั้งหลายได้คัดเลือกด้วยดี

วันนี้อธิบายถึงเรื่องการอยู่การกินการใช้การสอยแห่งชาติไทยของเราซึ่งเป็นชาวพุทธ ขอให้นำไปปฏิบัติ และขอให้ศีลธรรมเป็นหลักใจด้วยกันทุกคนอย่าปล่อยวาง เวลาที่ชาวพุทธของเรา รู้สึกว่าจะห่างเหินจากศีลจากธรรมมากจนน่าวิตก เฉพาะอย่างยิ่งทางด้านจิตใจแทบไม่มีธรรมภายในใจเลย มีแต่เรื่องกิเลสตัณหาความคึกความคะนอง ความสุรุ่ยสุร่ายเต็มบ้านเต็มเมือง ไปไหนมีแต่กิเลสอวดกัน เรื่องกิเลสอวดกันก็คือเอาความฉิบหายอวดกันนั่นเอง ไม่ใช่เอาอะไรมาอวด มีแต่ความฉิบหาย

กิเลสเป็นของต่ำทราม มันมีอยู่ในผู้ใดมากน้อยจะแสดงความต่ำทรามและความฉิบหายให้เห็น นี่ยิ่งจะมีมากขึ้นเป็นลำดับลำดับ ถ้าไม่มีธรรมเป็นเครื่องคัดค้านต้านทานกันแล้ว คนจะมีแต่ความทุกข์ความทรมานถ้าเดินตามกิเลสดังที่เป็นมาเวลานี้ ไม่มีการยับยั้งชั่งตัวด้วยอรรถด้วยธรรมเลยแล้ว จะไม่มีเกาะมีดอนเป็นที่ยึดที่อาศัย เราเป็นลูกชาวพุทธให้รู้จักประมาณการใช้จ่ายใช้สอย

เฉพาะอย่างยิ่งเราเป็นคนไทย รักชาติไทยด้วย รักสมบัติของชาติไทยเราด้วย สมบัติของชาติไทยเราเป็นยังไง การผลิตสิ่งต่าง ๆ ขึ้นมาในชาติไทยของเรานี้ โรงงานในเมืองไทยของเรานี้มีจำนวนมาก ผลิตสิ่งใดขึ้นมาเพื่อการอยู่การกินการใช้การสอยให้ต่างคนต่างเป็นคนไทยด้วยกัน ซื้อขายซึ่งกันและกันเพื่อเป็นการอุดหนุนสินค้าของคนไทยเรา ไม่ควรไปซื้อเมืองนอกเมืองนายเอาได้ไป เพราะสิ่งที่ไปซื้อมานั้นเป็นสมบัติกาฝาก ซื้อมาแล้วมากัดสมบัติของเรา ชาติไทยของเราและนิสัยของเราให้เสียไป สมบัติต่าง ๆ ที่มีอยู่ในเมืองไทยใครมีอะไรก็ตามให้ซื้อขายแลกเปลี่ยนกัน โดยที่เป็นสมบัติของคนไทยด้วยกัน จะเป็นการอุดหนุนชาติไทยของเราไปในตัว แล้วก็เป็นการสร้างเนื้อสร้างหนังชาติไทยของเราให้แน่นเหนียวมันคงยิ่งขึ้น

ด้วยคนไทยรักนวลสงวนตัว ไม่เห็นว่าชาติอื่น สมบัติสิ่งของของชาติอื่นเมืองอื่นดีกว่าของเมืองไทย ของเมืองไทยไม่ต้อย่างนี้เป็นความเสียหาย เท่ากับมองข้ามคนไทย

ทั้งชาติ เราต้องถือว่าเมืองไทยของเรานี้ แม้แต่ลูกของเราเกิดมารูปร่างเป็นยังไง เรายังรักยังเลียงดูลูกของเราให้ใหญ่โตขึ้นทุกคน นี่เมืองไทยของเราก็เหมือนกัน สมบัติใดที่เกิดขึ้นมาในเมืองไทย ให้ต่างคนต่างซื้อต่างขายแลกเปลี่ยนสมบัติของกันและกัน เป็นการสร้างเนื้อหนังขึ้นภายในชาติไทยของเราเอง ชาติไทยของเราก็จะเป็นเนื้อเป็นหนังขึ้นมาโดยลำดับ

สิ่งภายนอกหากมีความจำเป็น ทั้งเขาทั้งเรายอมแลกเปลี่ยนซื้อขายกันได้เป็นธรรมดา แต่ซื้อด้วยความฟุ้งเฟ้อเหิมหมั้นไม่สมควรอย่างยิ่งกับชาติไทยของเรา เราให้เลือกเฟ้นพิจารณาพิจารณา ก่อน สิ่งเหล่านี้เป็นของสำคัญและเป็นสิ่งที่เกี่ยวกับชาติบ้านเมืองของเราด้วย ถ้าเราไม่มีหลักไม่มีเกณฑ์เป็นคนหลักลอย เห็นสิ่งภายนอกดีกว่าสิ่งภายในแล้วชาติไทยของเราก็เหลวแหลกแหวกแนวไปได้ทั่วประเทศ แล้วจมกันได้ที่ประเทศนั้นแล ถ้าต่างคนต่างรักนวลสงวนตัวแล้วแสวงหาสิ่งที่เป็นสารประโยชน์แก่ชาติไทยของเรา ชาติไทยของเราจะฟื้นตัวขึ้นมาเป็นลำดับ ๆ

ดั่งที่หลวงตาพาพี่น้องทั้งหลายนำพี่น้องทั้งหลายเวลานี้ เรานำด้วยสองประการคือ วัตถุประสงค์ของข้าพเจ้าเพื่อเข้าสู่คลังหลวงอันเป็นหัวใจของชาติไทยเรา อันดับที่สองคืออันดับใหญ่ที่สุด ได้แก่ การฟื้นฟูจิตใจของเราเพื่อเข้าสู่ทางอรรถทางธรรม เป็นเนื้อเป็นหนังเป็นของตัวเอง แล้วปฏิบัติตัวเองฟื้นฟูตัวเองขึ้นมา เช่น การอยู่การกินการใช้ การสอยเหล่านี้ก็รู้จักประมาณยิ่งขึ้น ๆ นี้แลคือการฟื้นฟูชาติไทยของเรา อันเป็นต้นเหตุแห่งการช่วยเหลือชาติไทย ส่วนวัตถุประสงค์ต่าง ๆ นั้นเป็นปลายเหตุ เอามาเยี่ยวยาลสิ่งที่บกพร่องเท่านั้น

หลักใหญ่คือใจของพี่น้องชาวไทยทุกคน ให้มีใจแน่วหนามั่นคงรักชาติ ต่างคนต่างสงวน การเสาะแสวงหาสิ่งภายนอกมาหากจำเป็นค่อยซื้อค่อยจ่ายหากัน ถ้าไม่จำเป็นขออย่าซื้อเข้ามา ของเมืองไทยเราพอเป็นพอไปแล้วให้ซื้อให้จับจ่ายใช้สอยในเมืองไทยของเราเอง นี้เรียกว่าสร้างเนื้อสร้างหนังเข้าสู่เมืองไทยของเรา

ประการสำคัญก็คือว่า การเที่ยวเตร็ดเตร่เมืองนอกเมืองนานั้น ไม่จำเป็นก็ไม่ควรไปเที่ยวหาความรื่นเริงบันเทิง ซึ่งไปก็ชั่วขณะเท่านั้นแหละ รื่นเริงดูนั่นดูนี่ดูบ้านดูเมืองของเขา มันก็มีแต่ตึกรามบ้านช่องอิฐปูนหินทรายเช่นเดียวกัน คนก็คนเหมือนกันไปแล้วเงินทองข้าพเจ้าก็จ่ายไปตลอดเวลา กลับมากระเป่าแพบ ๆ แล้วยังสร้างความเคยชินต่อนิสัยฟุ้งเฟ้อเหิมหมั้นเข้าไปอีก ใครก็อยากจะไปเที่ยวเมืองนอก ๆ กอบโกยเอาเงินไทยไปถลุงเมืองนอก ๆ

เมืองไทยเราเป็นยังไงให้พากันคำนึงมาก ๆ ขอให้พี่น้องทั้งหลายคำนึงตลอดเวลาหลวงตาขอรับรอง นำศาสนาพระพุทธเจ้ามาขอรับรองพี่น้องทั้งหลายให้ยับยั้งตัวเอง อัน

โตที่จะทำส่วนใหญ่มีนิสัยของเราเป็นสำคัญ ที่จะทำลายชาติบ้านเมือง ทำลายได้ด้วย นิสัยของคนไทยเราเป็นคนเลื่อนลอยฟุ้งเพื่อเห่อเหิมไม่มีหลักมีเกณฑ์ ต่างคนต่างเห่อ แล้วก็เงินในเมืองไทยออกไปถลุงเมืองนอก ไปจมที่เมืองนอกมากมาย แล้วยังจะ ขนไปอีกถ้าไม่ปรับเนื้อปรับตัวเสียตั้งแต่บัดนี้ นี่ก็เรียกว่าสร้างตัวประการหนึ่ง มันไม่มี หลัก..สร้างให้มีหลัก

การท่องเที่ยวไปที่ไหนก็เที่ยวได้..ไป เมืองไทยของเรานี้กว้างขนาดไหน ควรแก่ การท่องเที่ยวได้ทุกแห่งทุกหนทุกภาค ไม่มีใครบีบบังคับ เอ้า ไป ถ้าไม่มีที่ไปเที่ยวจริง ๆ แล้วยังเดินผ่านหน้าวัดหลวงตาบัวไป นี่มาเที่ยวหน้าวัดของหลวงตาบัวแล้วผ่านไป เมืองไหน ๆ ก็ไป เราจับจ่ายซื้อขายนี้เราซื้อของเมืองไทยเรา จ่ายของเมืองไทยเรา จ่าย สรุ่ยสรุ่ยไม่มีหลักมีเกณฑ์ใส่ตัวเอง แล้วถูกลูบถูตรสุดท้ายภายหลังที่กลับมา ก็จะเป็นเด็ก เหลวแหลกแหวกแนวหาหลักหาเกณฑ์ไม่ได้ เพราะผู้ใหญ่เป็นแบบพิมพ์ที่เหลวไหลพา ให้เป็น

เราต้องสร้างตัวของเราให้เป็นแบบพิมพ์แก่เด็กถูกลูบถูตรสุดท้ายภายหลังด้วยดี ด้วยการมีขอบมีเขตการประหยัดมัยยัสต์ การรู้เนื้อรู้ตัวทุกสิ่งทุกอย่างนี่เป็นการสร้าง เมืองไทยของเราให้แน่นหนามั่นคงขึ้นไปโดยลำดับ ขอพี่น้องทั้งหลายได้ยึดหลักศาสนา ที่มาสอนเวลานี้คือหลักศาสนา ขอได้นำไปปฏิบัติกัน

เรื่องของกิเลสมันจะพาเมืองไทยให้ล่มจมอยู่แล้ว เวลานี้มีแต่เรื่องของกิเลสทั้ง นั้นไม่ใช่เรื่องธรรม ธรรมท่านไม่พาใครให้ล่มจมฉิบหายไปไหน ให้พากันปฏิบัติอย่างนี้ จึงเรียกว่าปฏิบัติตัว สร้างตัวให้ดี สร้างคนให้ดี วัตถุทั้งหลายที่เป็นเครื่องอาศัยนั้นจะ หนาแน่นมั่นคงขึ้นเป็นลำดับต่อพี่น้องชาวไทยเรา

วันนี้ได้พูดถึงเรื่องการปรับเนื้อปรับตัวของพวกเรา เพื่อชาติไทยของเรา หลักใจ เป็นของสำคัญมาก เวลานี้พี่น้องชาวไทยเรารู้สึกจะห่างเหินศีลธรรม เฉพาะอย่างยิ่งการ ภาวนาเพื่อใจสงบนั้นไม่ค่อยมีกันเลย วันนี้จะอธิบายถึงเรื่องการภาวนาเพื่อสงบใจ ซึ่ง เป็นหลักยึดของเราอันสำคัญมากกว่าสิ่งอื่นใดคือหลักใจ ให้พยายามทำใจของเราให้ สงบ ในวันหนึ่งคืนหนึ่งอย่าปล่อยวางให้เวลาเวลาเสียไปเปล่า ๆ อย่างน้อยเวลาจะหลับ จะนอนขอให้ไหว้พระ เรียบร้อยแล้ว

เราจะสวดมนต์ย่อหรือพิสดารก็ได้แต่กำลังวังชาความสามารถของเรา แล้วทำ ใจของเราให้สงบด้วยทำนองใดก็ได้ นั่งพับเพียบก็ได้ ขัดสมาธิก็ได้ ถ้าเราจะไปนั่งบน เก้าอี้ภาวนานี้รู้สึกว่าการกิเลสจะหัวเราะนะ นี่มันขึ้นเก้าอี้ภาวนา ตายแล้ว ! พระพุทธเจ้าจะ จมลงทะเลแล้ว เพราะทรงระอาพวกเราที่ถูกกิเลสสุดเอาต่อพระพักตร์ พอจะนั่งภาวนา โดดขึ้นเก้าอี้ภาวนา ภาวนาบนเก้าอี้มีแต่หลับครอก ๆ เท่านั้นไม่เห็นได้อะไร เพราะ

ฉะนั้นเราจึงไม่ส่งเสริมในการภาวนาขั้นนั่งเก้าอ้าวนา ให้นั่งทำความสงบ จะนั่งขัดสมาธิก็ได้ นั่งพับเพียบหรือท่าใดก็ได้ แล้วระลึกถึงธรรมบทใดบทหนึ่งเช่น พุทโธ ธัมโม สังโฆ จะเอาธรรมบทใดก็ได้ตามแต่จริตนิสัยของเราชอบในธรรมบทใด ไม่มีขอบเขตจำกัด

ขอให้สติจดจ่อต่อเนื่องอยู่กับธรรมบทนั้นที่นำมาบรกรรม เช่น เราบรกรรม พุทโธ ๆ ก็ขอให้สติจดจ่ออยู่กับคำบรกรรม พุทโธ ๆ บังคับจิตไม่ให้ออกในเวลานั้น เพราะจิตถูกกิเลสผลักดันตั้งแต่ตื่นนอนขึ้นมาจนกระทั่งถึงขณะที่เราไหว้พระ กิเลสยังจะฉุดลากความคิดความปรุญงเหิงวุ่นวายต่อไปอีกมากมายไม่มีสิ้นสุด เราจึงต้องหาที่ยุติด้วยคำบรกรรมภาวนา ไม่ให้มันคิดยุ่งเหิงต่อไป ให้คิดกับ พุทโธ ๆ มีสติบังคับอยู่ อย่างน้อยขอให้ได้สัก ๑๐ นาที ไม่ได้มากก็ตาม ขอให้พี่น้องทั้งหลายได้ทำเถิด จะเห็นความแปลกประหลาดอัศจรรย์ของจิตใจในวันหนึ่งแน่นอน

เวลานี้เราเห็นแต่สิ่งภายนอกแปลกประหลาดอัศจรรย์ไปเรื่อย ๆ คือกิเลส หลอกไป ๆ อันนั้นก็ดี อันนี้ก็ดี ดีทั่วโลกดินแดนหาประมาณไม่ได้ ความดีดีนั้นคือเรา ความทุกข์คือเรา นี่คือกิเลสหลอกไป ทีนี้ให้ย้อนเข้ามาหาธรรมคำบรกรรม คือว่า พุทโธ ๆ คำใดก็ได้ ให้สงบอยู่ในใจของเรา นึก พุทโธ ๆ มีสติจดจ่ออย่าคิดไปไหน นั้นละไม่นาน เอาเพียง ๑๐ นาทีเสียก่อน บางท่านอาจจะเกิดความแปลกประหลาดอัศจรรย์ขึ้นมาในขณะที่ภาวนานั้นไม่อาจสงสัย เพราะวิธีการนี้เป็นวิธีการยับยั้งจิตเข้ามา ให้เป็นตัวของตัวเองด้วยธรรม นอกนั้นเราไม่ได้เป็นตัวของตัวเอง ด้วยความคิดความปรุญงเหิงวุ่นวายต่าง ๆ มีแต่กิเลสลากไป ๆ หาหลักหาเกณฑ์ไม่ได้ หาความสุขจึงไม่มี วันหนึ่ง ๆ หาความสุขไม่มีเพราะกิเลสลากไปอย่างนั้น

บัดนี้เราขออนิจของเราเข้ามาสู่ภาวนา คือ พุทโธ ๆ คำใดก็ได้ ธัมโม ก็ได้ สังโฆ ก็ได้ ให้มีสติจดจ่ออยู่กับพุทโธ ๆ อย่าให้เผลอ เอ้า บังคับ ทำไมเราบังคับตัวของเราให้ดีเราบังคับไม่ได้ แต่กิเลสบังคับเราไปทั่วดินแดนโลกธาตุ ก็ทวีมันยังบังคับได้ตลอดทั้งวันทั้งคืน ตั้งแต่ตื่นนอนมาจนกระทั่งหลับ ทำไมมันบังคับเราไปได้ เราจะบังคับจิตให้เข้าสู่ธรรมเพื่อหาที่ยับยั้งตัวเอง หาสาระแก่ตัวของเราให้ได้ยึดเป็นสาระอันสำคัญ ด้วยการภาวนานี้ทำไมจะทำไม่ได้ เราเป็นลูกชาวพุทธ

พระพุทธเจ้าไม่ได้ตรัสรู้ด้วยล้างมือเปิบ ท่านทรงสลบไสลมาถึง ๓ ครั้ง ยกหรือไม่ว่าการต่อสู้กับกิเลสเป็นยังงไร เราต่อสู้กับกิเลสเพียงแค่นี้ ไม่ให้มันคิดยุ่งเหิงวุ่นวายไป ทำไมจะหนักเกินกว่าพระพุทธเจ้าไป กลัวจะล้มจะตายไปเสียอย่างนี้ไม่สมควรแก่เราเป็นลูกชาวพุทธเลย จึงขอให้พี่น้องทั้งหลายได้นำคำบรกรรมนี้เข้ามาภาวนา พุทโธ ท่านทั้งหลายจะได้เห็นความแปลกประหลาดจากใจดวงนี้ซึ่งครองกันมาตั้งแต่วัน

เกิด มีแต่กิเลสเอาไปถูกล้างทั้งวันทั้งคืน ไม่เห็นความแปลกประหลาดอะไรพอจิตใจบ้างเลย ก็ยังไม่เข็ดไม่หลาบ ลืมเนื้อลืมหักกับมันตลอดไป บัดนี้ย้อนจิตเข้ามาสู่การภาวนา

วันหนึ่ง ๆ เอาอย่างนี้เสียก่อนไม่ให้มากละ บังคับเอาให้ได้คืนหนึ่งเวลาเราจะหลับนอนนั้นเป็นเวลาที่ไม่ต้องทำงานทำการอะไร ให้ภาวนา พุทโธ ๆ ประมาณ ๑๐ นาที ตั้งสติให้ดี แล้วจิตของเราจะแปลกประหลาด คือ จะค่อยสงบตัวเข้ามา ๆ สู้ใจเมื่อใจสงบแล้วใจจะปราศจากความคิดปรุงแต่งเหิงต่าง ๆ อันเป็นอำนาจของกิเลสหลุดลากลากไปนั้น สงบตัวเข้ามาสู่ตัวของตัวแล้วความรู้นี้จะเด่นขึ้นมา พอความรู้ที่เด่นขึ้นมาด้วยอำนาจแห่งคำบริกรรมนี้แล้ว ความแปลกประหลาดความอัศจรรย์ ความตื่นเต็นในหัวใจของเรา จะปรากฏเด่นชัดขึ้นในขณะนั้น ๆ แล้วจะปรากฏขึ้นเรื่อย ๆ ไม่ใช่จะเป็นเพียงเวลาเดียวขณะเดียว

ต่อไปจิตของเรามีความสงบเย็นเท่าไร ยิ่งจะแสดงสารคุณมากขึ้น ๆ ความแปลกประหลาดจะมารวมอยู่ที่ใจนี้ทั้งหมด เราเห็นได้ชัดเจนว่านี่คือสาระอันสำคัญ เราหาความสุขตั้งแต่วันเกิดมาด้วยสิ่งนั้นสิ่งนี้ไม่เคยเจอ ๆ บัดนี้ได้เจอแล้วที่หัวใจของเราด้วยอำนาจแห่งธรรมหลุดลากลากเข้ามาหรือรั้งเข้ามาสู่ความสงบเย็นใจด้วยบทภาวนา เราจะปรากฏเด่นชัดขึ้นที่นี้ ขอให้พี่น้องทั้งหลายได้ยึด นี่คือหลักใจของชาวพุทธ ขอให้มีการภาวนากันบ้าง เวลานี้จะไม่มีนะการภาวนา ดีไม่ดียังกันไปหมดว่าภาวนา ๆ เป็นอย่างไร ชาวพุทธเราร่างกันไปหมดไม่มีใครสนใจ เพราะอำนาจของกิเลสลากถูไปตลอดเวลา เห็นกิเลสเป็นสำคัญยิ่งกว่าธรรม เราจึงหาความสำคัญไม่ได้

ทั้ง ๆ ที่วิ่งตามกิเลสทั้งวันทั้งคืน เอาความสำคัญจากกิเลสชนิดหนึ่งไม่ปรากฏเลย ที่นี้เราจะเอาความสำคัญจากธรรม ให้ระลึกอย่างนี้ทุก ๆ คน เราอยู่ที่อำนาจของกิเลส ต้องอยู่ที่อำนาจของกองทุกข์ด้วยกันทุกคน ที่นี้เอาอำนาจของธรรมเข้าไปจุดไปลากแย้งกิเลสเข้ามาให้เป็นความสุขภายในใจของเรา

ใจนี้ไม่มีประมาณ เริ่มต้นมีความสงบก่อน พอสงบเพราะได้รับการบำรุงรักษาอยู่เรื่อย ๆ ใจนี้จะแสดงความแปลกประหลาดอัศจรรย์ขึ้นมาเรื่อย ๆ ความสว่างกระจ่างแจ้งจะปรากฏขึ้นมาที่ใจ ๆ จากนั้นยิ่งเพิ่มทวีคุณเรื่องคุณสมบัติคุณธรรมขึ้นภายในใจ ขึ้นจากนั้นะ พระพุทธเจ้าตรัสรู้ที่ดวงใจ พระอรหันต์ทั้งหลายตรัสรู้ที่ดวงใจด้วยการภาวนาของท่าน เราถึงไม่ได้ขนาดนั้นก็ตาม ขอให้ดำเนินตามฐานะของลูกศิษย์ที่มีครูสอน เราก็ยังพอจะมีความสงบร่มเย็นบ้าง

อันนี้เอากิเลสมาพาอยู่พาไป มันพาเข้าพินเข้าไฟทั้งวันทั้งคืนไม่มีการเข็ดหลาบเมื่อเอาธรรมยับยั้งเข้าสู่ใจแล้ว เราจะเห็นความแปลกประหลาดอัศจรรย์นี่คือที่พักของจิต นี่คือที่ยับยั้งของจิต นี่คือหลักของใจอยู่ตรงนี้ ๆ เราจะได้เด่นชัดภายในใจแล้วมี

ความหนักแน่นยิ่งขึ้น ความเชื่อบาปเชื่อบุญ นรก สวรรค์ ไม่ต้องบอก จิตดวงนี้เองเป็น ผู้ที่รับรู้บาปบุญฐานนรกสวรรค์ทุกประเภท พระพุทธเจ้ารู้จากจิต จิตนี้สว่างกระจ่างแจ้ง ไปแล้วไม่มีอะไรปิดบังลึบได้เลย พระพุทธเจ้ารู้ด้วยความสว่างกระจ่างแจ้งของพระองค์นั่นเอง ได้มาชี้แจงบอกพวกเราทั้งหลายอยู่เวลานี้

พวกเราตาบอดมองไม่เห็น มีแต่กิเลสสูงไป ๆ พระองค์ทรงรู้แจ้งเห็นจริง ตาดี ไม่มีอะไรเทียบเท่าพระพุทธเจ้าแหละ มาส่องเห็นทั้งโทษทั้งคุณ แล้วมาชี้แจงแสดงบอก แก่เราทั้งหลาย สิ่งใดที่ไม่ดีให้ละเว้น อย่าทำความชั่วมันจะลงนรก ๆ ถ้าทำมากจะลง นรกหลุมนั้น ๆ บอกไว้หมด ให้ทำดี ๆ แล้วไปสวรรค์ชั้นนั้น ๆ เพราะอำนาจแห่งกรรม ดีมีมากมีน้อย ทำมากเท่าไรได้มากเท่าไรก็สูงมาก ๆ จนกระทั่งหลุดพ้นจากทุกข์ได้ ด้วยอำนาจแห่งความดี ด้วยการให้ทาน รักษาศีล ภาวนา ไม่ใช่ด้วยการสั่งสมกิเลสมาก ๆ แล้วจะไปนิพพานแข่งพระพุทธเจ้านั้นไม่เคยมี มีแต่ลงนรกแข่งพระพุทธเจ้าทั้งนั้นแหละ เรื่อยากเล่าหาญต่อต้านต่อพระศาสดานะ เราเป็นลูกชาวพุทธ

ใครอย่าปฏิเสธนะว่านรกไม่มี ตัวเองผู้ปฏิเสธนั้นแหละเป็นผู้จะต้องรับหมากกรรม อย่างหนัก ไม่มีใครหนีอำนาจของกรรมได้แหละ กรรมอยู่กับเรา เราทำชั่วจะให้เกิดความดีได้หรือ เราทำชั่วซ้ำลามากเท่าไรยิ่งจะไปสวรรค์นิพพานได้อย่างรวดเร็ว อย่างนี้ศาสนาก็ไม่มีความหมาย นี่ท่านแสดงไว้ตามหลักความจริง ผู้ทำดีได้ดี ผู้ทำชั่วได้ชั่ว ผู้ทำดีมากเท่าไรยิ่งได้ดี ๆ นี่คือคำสอนของพระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ทรงสั่งสอนไว้อย่างนี้ขอให้เชื่อ เราเป็นชาวพุทธทุกคน

อย่าอยู่เด่น ๆ ดำน ๆ ปล่อยเนื้อปล่อยตัวตลอดเวลา การอยู่การกินการใช้การ สอยการประพฤติเนื้อประพฤติดัว ขอให้มีความสุข ให้มีธรรมเป็นเครื่องบังคับบ้าง อย่าให้มีแต่กิเลสลากไป ๆ ฎไป เสียคนทั้งคนนะ เราเป็นคนเราไม่ได้เป็นสัตว์ สัตว์เขาตาม ภาษาภาษาเขาอยากทำอะไร ๆ ไม่มีใครถือถือถือสาเขา แต่มนุษย์นี้ไม่เหมือนสัตว์ ถ้าทำ ผิดลงไปนี่มองกันจนสะดุดตาสะดุดใจจนดูกันไม่ได้ อึดหนาระอาใจต่อกัน ไม่อยากคบ คำสมาคม เพราะกิริยามารยาทไม่ดีของมนุษย์เราผิดกับสัตว์ มันต่างกันอย่างไร ยิ่งทำ เหลวแหลกแหวกแนวไปเท่าไรยิ่งดูไม่ได้เลย มนุษย์เป็นอย่างนี้

เวลานี้เราเป็นชาวพุทธทั้งประเทศไทยของเรา ควรจะปรับเนื้อปรับตัวเข้าสู่ธรรม สู่ธรรม เพื่อจะหลุดจากเราให้ขึ้นจากหล่มลึกลับ ขึ้นจากความทุกข์ความทรมานทั้งหลาย เพราะความฟุ้งเฟ้อเห่อเหิม ด้วยการทำความชั่วซ้ำลามากต่าง ๆ หันหน้าเข้ามาสู่การ สร้างความดี เอ้า บังคับ มันไม่ยากทำดี..บังคับ ไม่บังคับไม่ได้นะกิเลสลากฎไป ๆ การบังคับนี่คือบังคับกิเลสนั้นแหละ กิเลสมันมาแย่งตัวของเราให้ไปทำตามความอยาก ความทะเยอทะยานซึ่งเป็นเรื่องของมัน เราหลุดจากมา มันอยากทำไม่ให้ทำ นี่เรียกว่าต่อ

สู้กันกับกิเลส ครั้นต่อสู้ไปหลายครั้งหลายหนเราก็มีกำลังมากขึ้น ความชั่วทั้งหลายที่เป็นกิเลสนำมาเสนอหน้าเราหรือว่ามาจุดมาลากเราจะค่อยอ่อนตัวลงไป ๆ ความดีของเราจะเด่นขึ้น ๆ สมชื่อสมนามว่าเราเป็นชาวพุทธ

เพราะใจนี้ไม่เคยตาย ใจไม่เคยมีป่าช้า ตั้งแต่เริ่มแรกของใจนี้เป็นมายังไงก็เป็น อจินไตย พระพุทธเจ้าไม่ทรงทำนาย แล้วความสิ้นสุดของใจนี้อยู่ที่ไหนไม่มี นอกจากผู้มีธรรมผู้บำเพ็ญคุณงามความดี ติดตามรอยของจิตความเกิดความตายนี้ด้วยการปฏิบัติตัวให้ดี ๆ เรียกว่าแกะรอยแห่งความเกิดตาย เราจะไปตกนรกหมกไหม้ชั้น สวรรค์ชั้นพรหมที่ไหน ตามรอยไปด้วยการสร้างความดี ๆ แล้วใกล้ตัวเข้าไป ๆ จนกระทั่งถึงตัวมัน

ดังพระพุทธเจ้า เมื่อถึงตัววิภูจิตวิภูจักรที่พาเกิดพาตายไม่มีสิ้นสุดแล้ว สंहารกันลงในคืนวันเดือนหกเพ็ญ กิเลสขาดสะบั้นลงมาจากใจแล้วการเกิดตายหมดโดยสิ้นเชิงไม่มีอะไรเหลือ ประกาศองค์เป็นศาสดาขึ้นมาโดยไม่ต้องถามใคร บรรดาพระอรหันต์ทั้งหลายก็เหมือนกัน ท่านตามรอยของวิภูจักรวิภูจิตที่ไม่เคยตายนี้ไปโดยลำดับ ด้วยการสร้างความดี ๆ เข้าไป แล้วใกล้เข้าไป ๆ ไปถึงตัวมัน ตัวที่พาให้เกิดให้ตายจริง ๆ ฝังอยู่ในจิต ท่านตามเข้าไปถึงจิต จนกระทั่งถึงจิตที่กิเลสตัวพาให้เกิดให้ตายฝังจมอยู่ในนั้นแล้ว ทำลายกันขาดสะบั้นลงไป เมื่อกิเลสขาดสะบั้นลงไปแล้ว ท่านก็เป็นผู้บริสุทธิ์พุทธโธขึ้นมา เช่น สำเร็จเป็นพระอรหันต์ เรียกว่าตัดได้แล้วภพชาติเกิดแก่เจ็บตายเวียนต่าง ๆ ไม่มีอีกแล้ว ๆ นี้เพราะอำนาจแห่งการปฏิบัติตัวของเราให้ดี ตามจิตนี้ให้ทัน

จิตนี้ไม่มีคำว่าตาย ไม่มีป่าช้า หากเกิดหากตาย ๆ มากี่กี่ปีกี่กลับ เพราะฉะนั้น จึงตามร่องรอยของจิตนี้ด้วยการบำเพ็ญคุณงามความดี จะไปถึงตัวของภพชาติจริง ๆ ฝังอยู่ที่จิต แล้วทำลายกันที่จิตขาดสะบั้นลงไปแล้ว พระพุทธเจ้าเกิดขึ้นเอง พระอรหันต์เกิดขึ้นเองในความบริสุทธิ์ไม่ต้องไปถามใคร นี่คือนแดนแห่งความพ้นทุกข์ ดแดนแห่งความพ้นทุกข์คือจิตที่บริสุทธิ์เต็มที่แล้วนั้นแล คือธรรมชาติที่พ้นทุกข์แล้ว แล้วก็ เป็นธรรมชาติขึ้นมา ใจนั้นกลายเป็นธรรมชาติ

ธรรมชาตินี้แลที่พระพุทธเจ้าทั้งหลายตรัสรู้ขึ้นมาครอบโลกธาตุอยู่เวลานี้ ที่ว่าธรรมมีอยู่ ๆ คือธรรมชาติ ออกจากพระพุทธเจ้าทั้งหลายที่ตรัสรู้ขึ้นมา พระอรหันต์ทั้งหลายที่บรรลุธรรมขึ้นมา จิตดวงนี้ไม่ตายจึงกลายเป็นธรรมชาติขึ้นมาอย่างนั้น ไม่มีคำว่าสูญหาย เรื่องว่าตายแล้วสูญ ๆ นั่นคือกิเลสหลอกโลกให้ตายจมอยู่ตลอดเวลาไม่มี กี่ปีกี่กลับมาบีบบังคับได้แหละ

วันนี้การเทศนาว่าการให้พี่น้องชาวไทยทั้งหลายได้ทราบในทางภาคปฏิบัติตัวเองให้เป็นคนดี นี่เป็นของสำคัญมาก ขอให้ผู้มีพ่อแม่มีขอบเขตมีข้อบังคับทุกคน ๑ เมื่อเป็นคนดีแล้วแม้แต่ในครอบครัวของเราก็ประจักษ์ในตัวของเรา สามภรรยาอยู่ร่วมกันด้วยความเป็นผู้มีศีลมีธรรมแล้วมีความอยู่เย็นเป็นสุข มีความอบอุ่น สามมีเมียคนเดียว ภรรยาไม่มีคนเดียว อับปิจฉตา เป็นผู้มักน้อย ไม่สนใจกับหญิงใดชายใด เพราะเหล่านั้นเป็นหญิงกาฝากชายกาฝากจะทำลายครอบครัวของเราผู้เมียของเราให้แตกแยก เป็นพินเป็นไฟเผาไหม้ขึ้นมา

เพราะฉะนั้นพระพุทธเจ้าจึงสอนให้ อับปิจฉตา กาเมสุ มิจฉาจาร ดังที่กล่าวเมื่อสักครู่ที่ว่า ห้ามไม่ให้ทำ กาเมสุ มิจฉาจาร อันผิดแนวทาง ผิดทางก็คือว่าผิดจากความเป็นผู้เป็นเมีย หาหญิงอื่นมาเป็นเมียแทน หาชายอื่นมาเป็นผัวแทน เป็นผัวกาฝากเมียกาฝาก อย่างนี้เป็นการทำลายจิตใจของกันอย่างมาก แล้วผู้เช่นนี้ตกนรกหนักด้วยนะ ตามธรรมท่านแสดงไว้ เพราะพวกนี้ทำลายจิตใจกันไม่ใช่ทำลายธรรมดา เมียจะไม่เสียใจยังงี้เมื่อผัวไปทำลายจิตใจตนต่อหน้าต่อตา ผัวจะไม่เสียใจยังงี้เมื่อเมียไปทำอย่างนั้น เพียงเท่านั้นก็เป็นการกระเทือนมากแล้ว พระพุทธเจ้าจึงสอนให้มีขอบเขต บังคับไว้ด้วยศีลข้อนี้อย่างแน่นหนามั่นคง เพื่อรักษาให้เป็นความอบอุ่นแก่ครอบครัวผู้เมียนั่นเองไม่ใช่แก่ใครนะ

พระพุทธเจ้าไม่มีการไต่ถามเสียจากเรา พวกเรานี้จะพวกที่จะเอาไฟเผากัน เพราะความเลยเถิดเรื่องกามกิเลสตัณหาไม่มีเมืองพอ ตัวนี้คือตัวมาก ขอให้พี่น้องชาวไทยทั้งหลายได้ยับยั้งลงให้อยู่ในพอประมาณ อย่าให้เลยเถิด ตัวนี้เหมือนไฟได้เชื้อไฟเข้าไปหามันเท่าไรมันจะเผาไหม้หมด เรื่องหญิงเรื่องชายในโลกนี้มีเท่าไรมันไม่พอ นะ ถ้าไม่มีธรรมเข้าบีบบังคับเอาไว้ ไม่พอก็คือมาเผาเรานั้นแหละไม่ใช่เผาใคร ให้พากันระมัดระวังอันนี้ให้มาก ตัวนี้เป็นตัวสำคัญมาก ครอบครัวผู้เมียนี้เป็นสำคัญมากนะ แล้วตกนรกก็ตกหลุมที่ลึก ๆ เสียด้วย ทำจิตใจให้แตกกระจายไปเลย ทั้ง ๆ ที่เป็นอยู่นี้ ออกแตกนะ นี่ละกรรมอันนี้เป็นหนักมาก เพราะฉะนั้นพระพุทธเจ้าจึงทรงบัญญัติไว้ในศีลข้อนี้อย่างหนัก เพื่อจะรักษาหัวใจของกันและกันให้มีความสงบร่มเย็น

วันนี้ได้เทศนาว่าการให้บรรดาพี่น้องทั้งหลายได้ทราบในการปรับเนื้อปรับตัวของเรา เริ่มตั้งแต่การรักชาติ การเสียสละเพื่อชาติไทยของเรา การเฉลี่ยเพื่อแผ่ ความรักกันเป็นสำคัญนะ อย่าแตกอย่าแยก ความรักกันเป็นของสำคัญมาก เราเป็นคนไทยด้วยกัน อยู่ที่ไหนเป็นคนไทยด้วยกัน เหมือนเรามีพ่อแม่มีแม่มีลูกหลายคน ลูกอยู่ที่ไหนเป็นลูกของเราคนเดียว ๆ นี้คนทั่วประเทศไทยเป็นลูกแห่งชาติไทยด้วยกัน ให้มีความรักสงวนกัน เฉลี่ยเพื่อแผ่ เห็นอกเห็นใจ ให้อภัยกัน คนมีน้ำใจต่อกันไปไหนไปได้

สะดวกสบาย ความคับแคบตีบตัน ความเย่อหยิ่งจองหองอย่านำมาใช้ในเมืองไทยเรา จะเป็นการทำลายชาติไทยของเราโดยไม่ต้องสงสัย

การแสดงธรรมวันนี้ก็เห็นว่าสมควรแก่เวลา วันนี้เป็นเกียรติของพี่น้องชาวไทย ทั้งหลายเราเป็นอย่างมาก ทูลกระหม่อมท่านอุตสาห์เสด็จมาเป็นร่มโพธิ์ร่มไทรของชาติไทยเรา สมชื่อสมนามว่าชาติไทยของเรากำลังรื้อฟื้นชาติของตน โดยมีร่มโพธิ์ร่มไทรใหญ่แห่งชาติไทยของเรา โดยทูลกระหม่อมท่านมาเป็นร่มโพธิ์ร่มไทรให้ สมเกียรติกับชาติไทยของเราที่ช่วยชาติของตนเป็นอย่างยิ่ง แล้วการแสดงธรรมวันนี้ก็เห็นว่าสมควรแก่เวลา ขอความสวัสดีจงมีแก่บรรดาพี่น้องทั้งหลายโดยทั่วกันเทอญ